

מכרי, הרי מאי "יאכלנה"? בהכרח שהכוונה היא "יחלקנה", וכפי שנתבאר לעיל. ואם כן ליכתוב רחמנא "יחלקנה". מאי "יאכלנה", למה אמרה תורה "יאכלנה"? אלא שמע מינה, להשמיענו בא הכתוב: ראוי לאכילה חולק, שאינו ראוי לאכילה, כגון טבול יום, אינו חולק. (7)

בעי ריש לקיש: בעל מום שריבתה אותו התורה לחלוקה אף על פי שאינו ראוי לחיטוי, והוא טמא שאינו חולק בקדשים, מהו שיחלקו לו?

וצדדי הספק הם:

כיון דבעל מום הרי לא חזי [אינו ראוי לחיטוי], ומכל מקום רחמנא רבייה, אם כן, לא שנא, אין זה משנה שהוא גם טמא, כי מזה לי בעל מום לבד, ומזה לי בעל מום והוא טמא, בין כך ובין כך יש לרבותו.

או דילמא, רק כהן הראוי לאכול, חולק. אבל כהן שאינו ראוי לאכילה, כגון זה שהוא טמא, אינו חולק?

אמר רבה: תא שמע מהא דתניא: כהן גדול מקריב אונן שלא כשאר כהנים שאין מקריבים כשהם אוננים, ואולם אינו אוכל, ואינו חולק לערב כשאר כהנים אוננים,

הרי שמע מינה ממה שכהן גדול אינו חולק,

לחיטוי ומכל מקום חולק, וכמפורש במשנתנו?!

ומשנינן: לפיכך חולק בעל מום, כי רחמנא רבייה [התורה ריבתה אותו] לחלוקה בפירוש, שנאמר [ויקרא ו כב] בפרשת חטאת, "כל זכר בכהנים יאכל אותה", ולכך אמר הכתוב "כל זכר", לרבות בעל מום, שגם הוא חולק בקדשים, וכמבואר לקמן קב א.

ומקשינן: ואימא "כל זכר" לא בא לרבות בעל מום אלא לרבות טבול יום שחולק בקדשים לאכול בערב?!

ומשנינן: מסתברא, בעל מום הוה ליה לרבוויי, שכן אוכל [ראוי הוא לאכול], תאמר בטבול יום שאסור לאכול. (6)

ומקשינן: אדרבה! טבול יום הוה ליה לרבוויי [היה לנו לרבות], דלאורתא מיהת חזי לחיטוי [הרי לערב יהא ראוי לחיטוי], תאמר בבעל מום שאף לערב לא יהא ראוי לחיטוי?!

ומשנינן: השתא, מיהא, הא לא חזי טבול יום לחיטוי. ומה שלערב יהא ראוי לחיטוי אינו מוסיף, ואדרבה מסתבר יותר לרבות את בעל המום, כיון שראוי עכשיו לאכילה.

רב יוסף אמר טעם אחר מדוע אי אפשר לרבות טבול יום לחלוקה:

6. כתב ב"זבח תודה" [במשנה]: ונראה, שהוא הדין דאיתרבי מהאי קרא שארי פסולין לעבודה, כגון שתויי יין ופרועי ראש, אף על גב דשתויי יין אינם ראויים לעבודה עד שיפוג יינם, ופרועי ראש מחוסרי מעשה הם ודמו למחוסר כפורים,

7. ראה תוספת ביאור בדברי רב יוסף, בהערה בהמשך הסוגיא.